

Προσφώνησις
τοῦ Μητροπολίτου Σελευκείας Θεοδώρου,
ἐν τῇ Μοναστηριακῇ Τραπέζῃ τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς
Μονῆς Διονυσίου, κατὰ τὴν πανήγυριν αὐτῆς
(Ι. Μ. Διονυσίου, Ἅγιον Ὄρος, 24 Ἰουνίου/7 Ἰουλίου 2026)

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα κ. Πέτρε, Καθηγούμενε τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Διονυσίου,
Ὅσιολ. Ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Σκηνωμάτων τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους,
Ὅσιώτατοι μοναχοί,
Εὐλαβέστατοι προσκυνηταί,

Χάριτι θεία καὶ εὐδοκία τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, ἰστάμενος σήμερον ἐνώπιον ὑμῶν κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν, κατακλύζομαι ὑπὸ πλημμυρίδος αἰσθημάτων ἱερᾶς συγκινήσεως καὶ ἀνεκλαλήτου πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως, ὡς συνδαιτημῶν τῆς ἱερᾶς καὶ πνευματικῆς ταύτης εὐωχίας. Ἡ χαρὰ αὕτη δὲν πηγάζει μόνον ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς μίαν λαμπρὰν πανήγυριν, ἀλλὰ πρωτίστως ἐκ τῆς συνειδήσεως ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς τό περιβόλαιον τῆς Παναγίας, εἰς τό ἱερόν τοῦτο καταφύγιον τῆς προσευχῆς, τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας.

Ἐν πρώτοις, εὐγνωμόνως εὐχαριστῶ τὸν προσκυνητὸν Αὐθέντην καὶ Δεσπότην ὄλων ἡμῶν, τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα, τὸν Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον, τὸν Ποιμενάρχην τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους, διὰ τὴν κανονικὴν ἄδειαν καὶ εὐλογίαν πρὸς συμμετοχὴν, κατόπιν τῆς ὑμετέρας τιμητικῆς προσκλήσεως, Ἅγιε Καθηγούμενε, εἰς τὰς ἐνταῦθα πανηγύρεις, τοῦ Ὁποίου τὰς ὀλοθέρμους πατρικὰς εὐχὰς, τὴν ἀνύστακτον μέριμναν, τὴν βαθεῖαν στοργὴν καὶ τὴν πατριαρχικὴν εὐλογίαν κομίζω πρὸς ἅπαντας ὑμᾶς, ὡς δρόσον ἐωθινήν καὶ μυρίπνοον. Ὁ σεπτὸς ἡμῶν Προκαθήμενος νοερῶς συμπαρίσταται καὶ συμπροσεύχεται μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ταύτην ἡμέραν, εὐλογῶν τὰς ἀσκητικὰς ὑμῶν προσπάθειας καὶ δεόμενος ὑπὲρ τῆς κατὰ Θεὸν προκοπῆς τῆς τε σεβασμίας ὑμῶν Μονῆς καὶ ἐνός ἐκάστου ὑμῶν.

Συνήγαγεν οὖν ἡμᾶς ἅπαντας σήμερον ἐπὶ τό αὐτό, ὡς εὐλογημένην πνευματικὴν χορείαν, ἢ πάνσεπτος, λαμπρά καὶ κοσμοχαρμόσυννος ἑορτὴ τοῦ Γενεσίου τοῦ Τιμίου,

Ἐνδόξου, Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Πανηγυρίζομεν τὴν ἀνατολήν τοῦ ὑπερλάμπρου καὶ φωτοφόρου ἑσφόρου ἀστέρος, ὁ ὁποῖος, ὡς χρυσοφαῆς καὶ οὐρανομήκης αὐγή, διαλύει τὰ σκότη τῆς ἀγνωσίας καὶ προμηνύει τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης. Ὁ «μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν», ἡ ἀκατάβλητος «φωνὴ τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», ὁ «ἔνσαρκος ἄγγελος» καὶ «οὐράνιος ἄνθρωπος», ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἱερός εὐαγγελιστής: «καὶ σύ, παιδίον, προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γάρ πρό προσώπου Κυρίου ἐτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ» (Λουκ. 1:76). Ὁ Πρόδρομος ἀποτελεῖ τὸ ἀκραιφνές ἱερόν μεθόριον μεταξὺ Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν, καὶ τὴν ἀπαρχὴν τῆς χάριτος. Διὰ τοῦ βίου του, τῆς ἀσκήσεως, τῆς ταπεινώσεως καὶ τοῦ μαρτυρίου του, ὁ Πρόδρομος, γίνεται διαχρονικῶς ὁ ζῶν τύπος παντός γνησίου μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος δέν ζητεῖ νὰ προβληθῇ, ἀλλὰ νὰ φανερωθῇ ὁ Χριστός.

Εἶναι ἄκρως συμβολικόν καὶ οὐσιαστικόν τὸ γεγονός ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ δὴ ἡ ὑμετέρα Ἱερά Μονὴ τιμᾷ μεγαλειωδῶς τὸν Τίμιον Πρόδρομον, διότι ἐκεῖνος καθίσταται τὸ διαχρονικόν, ἀξεπέραστον ἀρχέτυπον τοῦ «ἀγγελομιμήτου» (Εὐσταθίου Θεσσαλονίκης, *Ἐπίσκεψις βίου μοναχικοῦ ἐπὶ διορθώσει τῶν περὶ αὐτόν*, 1, PG 135, 736C) πολιτεύματος τῶν μοναχῶν. Τί ἄλλο εἶναι ἡ Ἀγιορειτικὴ πολιτεία εἰ μὴ εἰς μυστικὸς λειμῶν, ὅπου ἀνθεῖ ἡ διαρκὴς, ζῶσα ἐπιβεβαίωσις τοῦ προδρομικοῦ ἠθους; Ἡ προσευχητικὴ ἀποστολὴ τοῦ μοναχοῦ ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ, ἑνὸς κόσμου κλυδωνιζομένου ὑπὸ μυρίων ψυχοκλόνων δεινῶν, συγχύσεων, διχοστασιῶν, πολέμων καὶ ἠθικῆς καταπτώσεως, παραμένει οὐσιώδης καὶ σωτήριος. Οἱ ἄνθρωποι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, διψῶντες εἰς τὴν ἀνυδρον ἔρημον τῆς ἐκκοσμικεύσεως, ἀποζητοῦν ἀπεγνωσμένως θεοδώρητα σημεῖα ἀναφορᾶς, τόπους ψυχοτρόφου παρηγορίας καὶ ἀκλυδώνιστον λιμένα γαλήνης διὰ νὰ ἀναπαύσουν τὰς τεθλιμμένας καὶ κεκοπιακίας ψυχὰς των.

Ἡ πανσθενουργὸς ἀδιάλειπτος προσευχή, τὸ ἔργον τῆς ὁποίας ἐπιτελεῖται ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ Ἄθω, εἶναι τὸ ἰσχυρότερον στήριγμα τῆς ταλαιπώρου ἀνθρωπότητος. Αὕτη ἡ ἐσωτερικὴ μυστιπόλος βοή τῆς καρδίας διατρέχει τοὺς αἰῶνας ὡς χρυσοῦν καὶ ἀδιάρρηκτον νῆμα πού ἐνώνει τὸν ἄνθρωπον μέ τὸν Δημιουργόν του. Ἦδη κατὰ τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα ὁ τραγικὸς ποιητὴς Αἰσχύλος, εἰς τὸ ἔργον του *Ἀγαμέμνων*, ποιεῖ ἀναφορὰν εἰς τὴν προσευχὴν· «θεοῖς μὲν αὐθις προσεύξομαι» (317).

Ἡ προσευχή ἐσήμαινε τήν εὐχαριστίαν καί τήν παράκλησιν πρὸς τό θεῖον. Ὁδεύοντες, παραλλήλως, πρὸς τήν ἐποχήν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης συναντῶμεν τόν προφητάνακτα Δαβίδ νά ἴσταται παρακαλῶν τόν Θεόν νά εἰσακούσῃ τήν προσευχήν του· «Κύριε, εἰσακούσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τήν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσακούσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου» (Ψαλμ. 142:1). Φθάνοντες εἰς τήν Καινήν Διαθήκην, αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν προσεύχεται πρὸς τόν Θεόν Πατέρα Του πρό τῆς συλλήψεώς Του εἰς τό Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν (Ματθ. 26:36-44, Μάρκ. 14:32-39, Λουκ. 22:46), παραδίδων εἰς ἡμᾶς τό τέλειον ὑπόδειγμα τῆς πρὸς τόν Ὑψιστον Θεόν ἀναφορᾶς. Ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἄχρι τῆς σήμερον, ἡ προσευχή παραμένει ἡ ἀδιάκοπος ἀναπνοή ἐκάστου ἀνθρώπου, ἡ γέφυρα κοινωνίας μεταξύ κτιστοῦ καί Ἀκτίστου.

Εἰς τήν ἰδικήν μας ἐποχήν, ὁ ὄσιος Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης, προσευχόμενος ἀδιαλείπτως καί ἀκαταπαύστως, ἐμνημόνευε πάντα ἄνθρωπον ἐν ἀνάγκῃ ἄνευ διακρίσεων: τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ταλαιπωρημένους, τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ἐξαρτημένους, τοὺς ἐγκληματίας, τοὺς κακοποιημένους, τοὺς τεθλιμμένους (Γερομονάχου Ἰσαάκ, *Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου*, Ἅγιον Ὄρος 2004, σσ. 510-512). Ὁ ὄσιος Πατήρ ἠύχετο ὑπέρ τῆς σωτηρίας ὄλων, μὴ μεριμνῶν ὑπέρ ἑαυτοῦ, διότι ἡ προσευχή δέν γίνεται μόνον δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ κάθε ἄνθρωπον, δι' ὅλην τήν Κτίσιν. Δῆλον ὅτι ἡ καρδιά τοῦ ἀγίου πλατύνεται εἰς τήν διάστασιν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, χωροῦσα ἐντός τῆς τόν πόνον ἀπάσης τῆς οἰκουμένης.

Καί αὕτη ἡ ἀποστολή ἐπιβεβαιοῖ τόν λόγον τοῦ ἀποστόλου Παύλου «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε» (Α΄ Θεσ. 5:17). Ὁ μοναχός, ὡς θεοπνεύστως διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης, ὁ τῆς Κλίμακος συγγραφεύς, εἶναι «τάξις καί κατάστασις ἀσωμάτων ἐν σώματι ὑλικῷ καί ρυπαρῷ ἐκτελουμένη [...], βία φύσεως διηνεκῆς καί φυλακῆ αἰσθήσεων ἀνελλιπῆς [...], ἡγνισμένον σῶμα καί κεκαθαρμένον στόμα καί πεφωτισμένος νοῦς» (*Κλίμαξ, Λόγος Α΄, Περὶ ἀποταγῆς*, PG 88, 631-632), καί προσθέτει ὅτι «φῶς μὲν μοναχοῖς ἄγγελοι, μοναχοὶ δέ φῶς τοῖς ἀνθρώποις» (*Κλίμαξ, Λόγος ΚΣΤ΄, Περὶ διακρίσεως*, PG 88, 1020D). Διὰ τῆς προσευχῆς ὑμῶν στηρίζεται ἡ οἰκουμένη ὀλόκληρος, σεβαστοὶ ἀδελφοί. Ὑμεῖς βαστάζετε τὰ βάρη τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ζώντων πεφορτισμένων ἀδελφῶν καί ἐλκύετε ὡς εὐεργετικὴν καί οὐρανόπεμπτον βροχὴν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τήν Κτίσιν Αὐτοῦ.

Εὐρισκόμεθα σήμερον εἰς τόπον ἅγιον, καθηγιασμένον δάκρυσιν καί ἰδρώσιν ἀναριθμητῶν ὀσίων. Ἡ γεραρά καί παλαιάφατος Μονή τοῦ Ὁσίου Διονυσίου, ἀπό τῶν μέσων τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος, ὅτε ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Διονυσίου τῆ συνδρομῆ

δέ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Γ΄ τοῦ Κομνηνοῦ, στέκει ὡς φάρος τηλαυγῆς ἐπὶ τοῦ ἀποτόμου τούτου βράχου. Αὕτη ἡ ἰλιγγιώδης ὀρθοπλαγιά δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα γεωγραφικόν σημεῖον· εἶναι μία λιθίνη προσευχή, μία ὑψιτενῆς ἀετοφωλεά τοῦ πνεύματος ἵπταμένη μεταξύ γῆς καί οὐρανοῦ, ἥτις συμβολίζει τήν ἀδιάκοπον πνευματικήν ἀνάβασιν, τήν κλίμακα πού ἀρμόζει τά ἐπίγεια μέ τά ἐπουράνια.

Ἐδῶ, ὡς ἀτίμητος μαργαρίτης καί ὑπερκόσμιος θησαυρός, φυλάσσεται ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ ἢ σεπτῆ καί θαυματουργός εἰκὼν τῆς Παναγίας τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ἐνώπιον τῆς ὁποίας –κατά τήν παράδοσιν– πρό 1400 ἐτῶν ἐψάλη τό πρῶτον ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, ὅτε ἐκράτησε τά τεῖχη τῆς Βασιλευούσης ἀπόρθητα, νῦν δέ φρουρεῖ ἀκοιμήτως τήν Μονήν ὑμῶν, ἅπαν τό Ἅγιον Ὄρος καί σύμπασα τήν Κτίσιν. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ Ἐφορος τοῦ Ἄθω, συγκατοικεῖ μεθ' ὑμῶν. Πῶς θά ἡδυνάμεθα νά λησμονήσωμεν, ἀναφερόμενοι εἰς τό ἀείρροον ἱστορικόν βάθος τῆς Μονῆς, τήν μεγαλειώδη καί χριστομίμητον μορφήν τοῦ ἁγίου Νήφωνος Β΄, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως; Ὁ μέγας οὗτος Ἱεράρχης, καταλιπὼν τόν ἔνδοξον Οἰκουμενικόν Θρόνον, ἦλθεν ἐδῶ ὡς ἀπλοῦς, ἄσημος καί ταπεινός ὑποτακτικός διὰ νά ὑπηρετήσῃ ὡς βουρδουνάρης τῆς Μονῆς. Ὁ ἅγιος Νήφων ἐπισφραγίζει διὰ τῶν τιμίων αὐτοῦ λειψάνων –τά ὁποῖα φυλάσσονται ἐνταῦθα ὡς πολύτιμα ἀρώματα πνευματικῆς ἀμβροσίας καί ἀκηράτου ἀγιότητος– τόν ἄρρηκτον, αἰώνιον καί ὄντολογικόν δεσμόν τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Διονυσίου μετά τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί τοῦ Κανονικοῦ Ποιμένος αὐτῆς, τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου. Ὁ δεσμός οὗτος δέν εἶναι διοικητικός, ἀλλά βαθύτατα εὐχαριστιακός, πνευματικός καί κανονικός, ἐδραιωμένος εἰς τήν αἰωνόβιον παράδοσιν τῆς ποτνίας Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Σήμερον, ἄξιος συνεχιστὴς ταύτης τῆς μακρᾶς καί ἁγίας παραδόσεως, πηδαλιούχος τῆς ἱερᾶς κιβωτοῦ, ἀναδεικνύεται ὁ Πανοσιολ. Καθηγούμενος, Ἀρχιμανδρίτης κ. Πέτρος Διονυσιάτης. Ἡ παρουσία σας, Ἄγιε Καθηγούμενε, ἀποτελεῖ ἓνα φωτοπάροχον καί ἀπλανῆ ὁδηγόν, ἓνα πρότυπον ἀσκητικῆς βιοτῆς καί φιλοστόργου πατρικῆς μερίμνης διὰ τήν ἀδελφότητα. Συγκροτεῖτε καί ποιμαίνετε τήν Μονήν ταύτην μέ διακριτικότητα, ἀγάπην, σύνεσιν καί πνεῦμα τῷ ὄντι ἀποστολικόν, τυπούμενος ἀταλαντεύως τοῖς ἴχνεσι τοῦ μακαριστοῦ γέροντος Γαβριήλ Διονυσιάτου, τοῦ φιλοθέου καί φιλανθρώπου, τοῦ ὑπομονετικοῦ καί διακριτικοῦ Ἁγιορείτου, τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς διονυσιατικῆς μοναχικῆς παραδόσεως, τήν ὁποῖαν εὐσεβῶς καί εὐσυνειδήτως διαφυλάσσετε ἕως σήμερον. Ὑπό τήν ἰδικήν σας ἔνθεον καί πεπνυμένην καθοδήγησιν, ὡς γαληνία αὔρα καί ἀκύμαντος λιμῆν,

ἡ Μονή Διονυσίου πορεύεται εἰς τόν παρόντα αἰῶνα διατηροῦσα ἀλώβητον τόν θησαυρόν τῆς παραδόσεως ἀλλά καί ἀνοικτάς τὰς ἀγκάλας τῆς πρὸς πάντα ἄνθρωπον, πρεσβεύουσα διὰ τοῦ βίου καί τοῦ παραδείγματός τῆς τό ἀκίβδηλον καί γνήσιον πνεῦμα τῆς οἰκουμενικότητος τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Αὕτη ἡ οἰκουμενικότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μακράν πνευματικῶς ἐπιζημιῶν φανατισμῶν, κενοδόξου ἐπάρσεως καί ἀλαζονικῶν ἀκροτήτων, ὀλεθρίων ἐθνικισμῶν καί κοσμικῶν ἐπιρροῶν, εἶναι ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας. Ἡ ἀγάπη, ἡ ἐνότης, ἡ διάκρισις καί τό ἀποστολικόν φρόνημα κυριαρχοῦν εἰς τό Διονυσιατικόν ἦθος. Καί εἶναι ἄξιον ἰδιαίτερας ἐξάρσεως καί βαθείας εὐγνωμοσύνης τό γεγονός τῆς εἰλικρινοῦς, ἀνυποκρίτου, ἀπροϋποθέτου, ὀλοτελοῦς καί ἀδιαπραγματεύτου ὑπακοῆς καί στηρίξεως τῆς ὁποίας διακριτικῶς ἀλλά σταθερῶς παρέχει ἡ Ἱερά ὑμῶν Μονή πρὸς τήν ἀεισέβαστον Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς τήν πανανθρώπινον ἀποστολήν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καί ἰδιαίτερος πρὸς τό σεπτόν πρόσωπον τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, τοῦ φιλαγίου καί φιλαθωνίτου Πατριάρχου, ὅστις κατὰ τήν τριακονταπενταετῆ πατριαρχίαν του πολλάκις ἐπεσκέφθη τό Ἅγιον Ὄρος.

Ταύτην ἀκριβῶς τήν ἀλήθειαν, αὐτόν τόν ἄρρηκτον πνευματικόν δεσμόν, ἐπεσήμανε καί ὁ ἴδιος ὁ Παναγιώτατος, κατὰ τήν ὑποδοχήν του εἰς τήν Ἱεράν ὑμῶν Μονήν, κατὰ τήν 21ην Αὐγούστου 2008, ἐπ' ἀφορμῇ τῶν τε ἑορτασμῶν τῆς πεντακοσιετηρίδος ἀπό τῆς κοιμήσεως καί τῆς ἐτησίας μνήμης τοῦ ἁγίου Νήφωνος. Περιγράφων τήν ἱεράν ἀποστολήν τῆς Μονῆς, ὁ Παναγιώτατος συνέδεσε τήν ἀδελφότητα μετὰ τοῦ ἁγίου Νήφωνος, λέγων χαρακτηριστικῶς: «οἱ καλοὶ Διονυσίαται ἀδελφοί, ὡς τέκνα του γνήσια καί υἱοὶ εὐπειθεῖς, συνεχίζουν εὐόρκως καί ἐπὶ τῶν ἰχνῶν του τήν μοναχικήν παράδοσιν τῆς ἀμωμήτου Ὁρθοδοξίας, καλλιεργοῦντες μετ' ἐπιστήμης τὰ ιδεώδη τῆς ἱερᾶς ἡσυχίας καί ἀσκήσεως» (*Ὁμιλία τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Διονυσίου ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἑορτασμῶν καί τῇ ἐπιδόσει τοῦ ἐπετειακοῦ Τόμου, 24 Αὐγούστου 2008, 11*).

Ταῦτα τὰ λόγια τοῦ Πατριάρχου ἡμῶν ἀποτελοῦν διάκρισιν τιμῆς ἀλλά ταυτοχρόνως καί βαθείαν εὐθύνην διὰ τό μέλλον. Νά εἴσθε βέβαιοι ὅτι ὁ Παναγιώτατος ἀνεκλαλήτως χαίρει καί ἐν Κυρίῳ καυχᾶται δι' ἅπαντας ὑμᾶς.

Περαίνων τόν πενιχρόν τοῦτον λόγον, ἐπιθυμῶ, ἐκκινῶν ἐκ βαθέων καρδίας, νά ἀπευθύνω πρὸς ἅπαντας τοὺς ὀσιωτάτους πατέρας καί ἀδελφούς, λόγον παρακλήσεως

διά τήν συνέχισιν τῆς πνευματικῆς ὑμῶν ἀθλήσεως. Ἡ πνευματική ὁδός ὑμῶν εἶναι τραχεῖα, στενή, πλήρης θλίψεων καί πειρασμῶν, ἐν ταυτῷ, ὅμως, ὁδός ἀπάγουσα ὡς ἀειλαμπῆς καί φωτοφόρος λεωφόρος εἰς τήν Ἀνάστασιν καί τήν θέωσιν. Ὁ ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος μᾶς προτρέπει καί ἐγείρει τάς συνειδήσεις μας ὡς οὐρανομήκης σάλπιγξ ἐγγηγόρσεως: «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε· πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Α΄ Κορ. 16:13-14).

Τό λοιπόν, μή κάμπτεσθε ἔναντι τῶν δυσκολιῶν τοῦ ἀοράτου πολέμου, σεβαστοί πατέρες. Ὁ μέγας τῆς νηπτικῆς ἐμπειρίας διδάσκαλος, ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ γνησία ἔνδειξις τῆς ἀγάπης πρός τόν Θεόν ἀποδεικνύεται διά τῆς ὑπομονῆς εἰς τούς πειρασμούς καί τάς θλίψεις. Συνεχίσατε τόν ἱερόν ὑμῶν ἀγῶνα, ἔχοντες ὡς ἀκαταμάχητον ὄπλον τήν βαθεῖαν καί θεομίμητον ταπείνωσιν, ὡς ἄρρηκτον θώρακα τήν ἄνευ ὄρων ὑπακοήν εἰς τόν Γέροντα ὑμῶν καί ὡς δίστομον μάχαιραν τοῦ πνεύματος τήν νοεράν καί καρδιακῆν προσευχήν.

Πανοσιολ. Ἄγιε Καθηγούμενε,

Φιλόχριστε ὁμήγυρι,

Εἶθε ὁ Παντοδύναμος καί Τριαδικός Θεός, διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἐπονομαζομένης τοῦ Ἀκαθίστου, ταῖς ἰκεσίαις τοῦ σήμερον λαμπρῶς τιμωμένου τιμίου, ἐνδόξου, Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ ὀσίου καί θεοφόρου πατρός ἡμῶν Διονυσίου, τοῦ Κτίτορος, καί τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν Νήφωνος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, νά σκεπάζη, νά φρουρή, νά φωτίζη καί νά ἀγιάζη ἅπαντας ὑμᾶς, χαρίζων εἰς τήν Ἱεράν ταύτην Μονήν ἡμέρας εἰρηνικᾶς καί ἀγλαοκάρπου, ὡς ἄνθη ἀμάραντα καί εὐώδη εἰς δόξαν τοῦ Παναγίου Ὄνόματος Αὐτοῦ καί εἰς καύχημα τῆς φωτογόνου Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἔτη πολλά, ἅγια, θεοφιλῆ, χαριτόπλεα καί εὐφρόσυνα.

Ἀμήν.